

områder, for det er der ingen der kan have, men de hjælper en med at finde vej, sørger for, at man hele tiden kan komme tilbage og snakke med dem, eventuelt går de måske med til møderne med de specialister, man er nødt til at snakke med, hvis man skal have specialviden. Først og fremmest skal det være nogle socialarbejdere, som har fået den fornødne tid til, at de kan lytte, for er der noget, der mangler i systemet i dag, så er det nogle, der har tid til at lytte til en, og som lytter til, hvad det er, borgeren har af behov, og hvad det er, man kunne gøre for at hjælpe borgeren, hvis man lyttede til, hvilke løsninger borgeren selv mener at man kunne finde.

Kl. 12.20

Det handler om, at man også har respekt for borgeren og tror på, at borgeren også selv kan have nogle ideer, i stedet for at det er systemet, der ved bedst. Selvfølgelig kan man ikke altid opfylde alle borgernes ønsker, det er klart, men hvis man har respekt for og lytter til borgeren, så vil man faktisk som regel kunne finde en løsning, som gør, at borgeren får det meget bedre, og at mange af dem, der har svært ved at klare sig selv, bliver i stand til at klare sig selv med de fornødne hjælpemidler eller rådgivning til at komme ud af de problemer, som de er i.

Det er noget af det, som vi godt kunne tænke os at vi lavede en reform om, men det kræver, at man dels sætter det som mål, dels sætter den fornødne tid af, inddrager dem, der arbejder på området, og inddrager de mennesker, som er i klemme i systemet, lytter til de borgere, der har brug for hjælp, i stedet for det her hastværk, hvor man slet ikke har haft tid til at lytte til nogen af dem, der virkelig ved, hvor skoen trykker.

Når vi snakker om alle de forskellige institutioner, så mener vi også, at vi skal have mulighed for en mangfoldighed af forskellige løsninger. Der skal være mulighed for også økonomisk at udvikle forskellige løsningsmodeller. Vi skal ikke kun have Minnesotamodelen på afrusningsområdet, der skal være forskellige modeller. Mennesker er forskellige, og derfor skal der være forskellige tilbud. Det kræver en politisk prioritering af, at der skal være plads til forskellige tilbud, og en politisk vurdering af, hvad det så er for nogle veje, vi gerne vil have udviklet på baggrund af de tilbagemeldinger, vi får fra fagfolk og fra borgere.

Så kræver det, at man sætter de fornødne økonomiske midler af til at udvikle projekterne og til at sikre, at der er tryk, at man ikke hele

tiden går i nervøsitet for, at hvis der er en borger, der skal væk fra institutionen, så betyder det, at der er en tom plads, og det kan så betyde, at man er nødt til at fyre nogle mennesker, eller måske endda, hvis der er flere pladser, der står tomme i længere tid, at tilbuddet helt lukkes. Derfor skal vi finde nogle fornuftige finansieringsmodeller, som er solidariske, og som sikrer, at vi fælles som samfund sørger for, at der er de tilbud, der skal til, også på de meget specialiserede områder.

Noget af det, der bliver sagt, er, at det koster mange penge, hvis vi skal have sådan en overkapacitet. Selvfølgelig koster det nogle penge, men her kan man så lige tænke over, at vi i dag altså har så mange arbejdsløse. Noget af det, det koster, er løn, og hvis vi ansætter nogle flere til at tage sig af dem, der har behov for det, komme vi til at spare dagpenge osv. Hvis vi sørgede for på en række af de her områder, selvfølgelig ikke når vi snakker nogle af de største handicap osv., at ansætte langt flere, så ville vi også på sigt spare, så der ikke er så mange, der skal på førtidspension, fordi de bliver nedslidte, eller fordi de bliver ødelagte af at gå arbejdsløse. Så hvis man begyndte at tænke samfundet anderledes og ikke var så optaget af kassetænkning, så kunne vi få en langt bedre velfærd.

Desværre er det slet ikke de her ideer, der har været bærende for den reform, vi nu står og diskuterer i dag. Det, regeringen og Dansk Folkeparti i stedet for har været allermost optaget af, er at få nedlagt amterne og få indført en markedsføring, hvor sociale problemer gøres til varer, der skal handles, og som man også ønsker på sigt at komme til at tjene penge på.

Hver gang vi spørger til alle de konkrete problemer, så får vi at vide, at man tror på, det går godt. Man laver et gigantisk eksperiment, som er baseret på tro. Jeg synes, der skal være religionsfrihed i landet. Man skal have lov til at tro alt det, man vil, man skal også have lov til at tro, man kan gå på vandet, og man skal også have lov til prøve at gå på vandet, hvis man tror tilstrækkelig meget. Men jeg mener simpelt hen ikke, at man skal have lov til at tage nogle af dem, der har allermost behov for hjælp, med ud i sit eksperiment med at gå på vandet. Tænk nu, hvis det, man tror på, viser sig ikke at holde i virkeligheden, og man faktisk ikke kan gå på vandet, men synker ned. Så synes jeg ikke, det er rimeligt, at det er vores anbragte børn, handicappede, stofmisbrugere osv., der skal drukne sammen med de politikere, der troede på, at de